

umístěn, že nevzniká pochybnost, že směnečné prohlášení je od něho jako od výstavce. Artur K. se však nepodepsal pod kontext směnky, tedy pod směnečné prohlášení, nýbrž po straně napříč směnky, jak se pravidelně podpisuje příjemce, a není tedy patrné, že chtěl podepsati jako výstavce.

Čís. 11771.

Okolnost, že dlužník zažádal o vyrovnání, nestačí k osvědčení nebezpečí, že bude zmařeno nebo značně stíženo dobytí pohledávky (§ 370 ex. ř.), která požívá přednostního práva.

(Rozh. ze dne 23. června 1932, R I 405/32.)

Žádost o povolení zajišťovací exekuce odůvodňoval věřitel tím, že dlužník zažádal o vyrovnání. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Stěžovatel žádal o povolení zajišťovací exekuce, uváděje k osvědčení nebezpečnosti zmaření nebo značného stížení dobytí jeho vymáhané peněžitě pohledávky jen, že pohledávka jeho je ohrožena, »protože strana povinná zažádala u krajského soudu obchodního o vyrovnání«. Leč nabídnutí jen tohoto osvědčení považuje soud rekursní za nedostatečné, neboť podle § 370 ex. ř. jest třeba, by vymáhající věřitel osvědčil objektivní nebezpečí jeho pohledávce hrozící, k čemuž předluženost dlužníka o sobě nestačí, neboť tím není ještě osvědčena pravděpodobnost, že vydobytí vymáhané pohledávky je ohroženo. Jinak by tomu bylo, kdyby dlužník byl stíhán jinými žalobami neb exekucí nebo kdyby hrozilo mu vyhlášení úpadku na jeho jmění (viz rozh. nejv. soudu čís. 4449 sb. n. s. a jud. čís. 158). Neboť není účelem zajišťovací exekuce, zabezpečiti uspokojení vymáhajícího věřitele před jinými věřiteli, nýbrž jen zajistiti budoucí uspokojení pohledávky zajišťovatele, která nemá pro sebe pevný exekuční titul, nýbrž jen titul, který může býti ještě zvrácen anebo nemůže býti ještě vykonán (Hora: Soustava exekučního práva str. 280), a proto neuznává teorie přípustnost zajišťovací exekuce, je-li tu nebezpečí, že by jiní věřitelé, kteří snad mají vykonatelné exekuční tituly pro své pohledávky, mohli zajišťovatele předejítí neb je-li se obávati, že dlužník upadne do konkursu (viz Neumannův komentář k § 370 ex. ř. a Hora l. c. str. 281). Nelze proto ani okolnost vymáhajícím věřitelem v jeho exekučním návrhu uvedenou, že dlužník zažádal o vyrovnání, považovati za osvědčení nebezpečnosti, jež má zákon na mysli v § 370 ex. ř. Pohledávku vymáhajícího věřitele lze považovati tím méně za ohroženou, ježto jest podle tvrzení návrhu pohledávkou privilegovanou, patrně podle § 26 čís. 5 vyr. ř., která naopak by došla v řízení vyrovnávacím uspokojení v pořadí přednostním před jinými pohledávkami neprivilegovanými.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 370 ex. ř. jest třeba k povolení zajišťovací exekuce osvědčení, že by jinak dobytí peněžitě pohledávky soudně přiřčené bylo zmařeno nebo značně stíženo. Zda jest tomu tak, jest posuzovati podle po-

měří případu. Stěžovatel poukazoval ve své žádosti jediné k tomu, že dlužník zažádal u krajského soudu obchodního o vyrovnání. Než z toho ještě neplyne, že by tím bylo zmařeno nebo značně stíženo dobytí pohledávky vymáhajícího věřitele, která podle jeho vlastního tvrzení používá přednostního práva (§ 26 čís. 5, 12 vyr. ř.). Bude-li vyrovnání přijato, čili nic, nemá pro tuto věc významu.

Čís.11772.

Byl-li rozsudek pro zmeškání, jenž měl podle příkazu o doručení býti doručen na místě žalované, které byl procesním soudem pravoplatně pro choromyslnost zřízen opatrovník k činu, tomuto opatrovníku, doručujícím orgánem, an opatrovník nebyl doma, doručen jeho dorostlé dceři, v bytě se nalézající, ačkoliv ona byla právě choromyslnou žalovanou, — nebylo doručeno řádně a byla žalované tímto nezákonným postupem odňata možnost jednati před soudem.

(Rozh. ze dne 23. června 1932, R I 409/32.)

Žalované Marii K-ové byl pro choromyslnost zřízen opatrovníkem Antonín V. Rozsudek pro zmeškání, jímž bylo uznáno podle žaloby, nebyl doručen Antonínu V-ovi, nýbrž jeho dceři, žalované Marii K-ové, a to dne 4. srpna 1931. Odvolání, podané dne 18. září 1931 o d v o l a c í s o u d odmítl jako opožděné. D ů v o d y: Rozsudek pro zmeškání doručen byl žalované na adresu jejího opatrovníka a přijat byl za něho jeho dcerou dne 4. srpna 1931. Doručení k vlastním rukám předepsáno není, a náhradní doručení bylo správně provedeno (§ 102 c. ř. s.). Odvolání podáno teprve 18. září 1931, tedy opožděně, protože mělo býti hledíc k ustanovení § 226 druhý odstavec c. ř. s., podáno proti rozsudku pro zmeškání do 18. srpna 1931, a kdyby nešlo o takový rozsudek, uplynula by lhůta odvolací dnem 14. září 1931. Nezbylo tudíž než odvolání jako opožděné odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d napadené usnesení zrušil a poukázal odvolací soud, by nepřihlížeje nadále k odmítacímu důvodu, odvolání po zákonu vyřídil.

D ů v o d y:

Podle § 102 první odstavec c. ř. s. lze provést náhradné doručení, nebyl-li adresát v bytě zastížen, každé dorostlé osobě domácí, jež patří k rodině, jest doručujícím orgánu známa a v bytě se nalézá, leda že by osoba ta byla účastna právní rozepře jako odpůrce osoby, které má býti doručeno (§ 103 odst. 3 c. s. ř.). Rozsudek pro zmeškání měl dle příkazu o doručení býti doručen na místě žalované Marie K-ové, které byl soudem procesním pravoplatně pro choromyslnost zřízen opatrovník k činu, tomuto opatrovníku Antonínu V-ovi. Doručující orgán však, nezastihnuv V-a doma, doručil jeho dorostlé dceři, v bytě se nalézající, ačkoliv jest právě choromyslnou žalovanou, které byl zřízen V. opatrovníkem k činu. Podle § 865 obč. zák. jest ten, kdo je zbaven rozumu, po-